

Lieve Zomervakantie,

Het tropenrooster van de basisschool schopte de agenda's in de war,
met perenijsjes probeerden we het verdampen van de kinderen te vertragen
terwijl we onze kleine hersentjes uit de schedel voelden smelten.

In de laatste dagen voor de zomervakantie verrubbert de tijd,
de nachten lijken eindeloos en de ochtenden springen voorbij.
De jongste leden van ons gezin bevinden zich al in een toekomst
van zwembaden en limonade, terwijl de twee kostwinnaars
zich aan de uren vastgrijpen en op deadlines jagen, om (vergeefs)
te voorkomen dat de werkstapels over de vrije tijd heen de herfst invallen.

Zoals december de valse belofte in zich draagt dat na oudjaarsnacht
een nieuw jaar aanbreekt, waarin alles uitgerust en fris begint,
lonkt de zomer met het vooruitzicht op een *great reset*;
een komkommertijd waarin we ontsnappen, ontspannen en opladen,
waarna we als herboren een schone lei aanbreken – om op de eerste werkdag,
straks, een lei aan te treffen die allang is bekrast. Met to-do-lijstjes.

Gelukkig liegen we onszelf graag goede voornemens voor,
in de voorpret ligt het falen nog niet besloten, enkel
verschillende vormen van succes. De geest verbeeldt zich mogelijkheden.

Daarom gaan we in files staan, rijden we onder gebergtes door,
drinken we snelwegkoffie en ademen we uren elkaars lucht in.

Het gaat niet om de reis, het gaat om de bestemming,
of liever nog – de droom van de bestemming.
Alleen wie in beweging komt kan ergens aankomen
en alleen wie weg gaat

kan uiteindelijk ook weer thuis komen.